

Publicerad 2008-10-18 14:18 av Jari Riikonen

*Någonstans att hitta lugnet, kanske på denna sten*

### **Udden**

Det finns en plats, inte alls långt bort. Ibland tar jag bilen eller cykeln, någon gång går jag dit. Det är en smal landtunga som sticker ut likt en orm i vattnet. Längst ut på udden finns en stor sten, ja kanske den allra största på hela området. Jag kallar den för tänkarstenen. En ljummen och solig sommarkväll satt jag i min ensamhet på stenen. Den svaga, men varma brisen från sjön dansade bland trädens lövverk, emellanåt gjorde den en lov ner på marken, smög sakta förbi mig. Hörde hur den försiktigt virvlade runt bland de nedfallna bladen i den torra och av solen brunbrända jorden. Sedan återvände den till sjön för att hämta upp mera värme och kraft ur vattnet. Den var aldrig borta särskilt länge, som om den hade bråttom, som om den trodde att sommaren skulle ta slut när som helst. Jag hörde hur trädskronorna vajade och såg hur de gned sina grenverk mot varandra varje gång den mjuka vinden återvände. Ibland susade den förbi så tätt intill mig att jag trodde mig höra hur den viskade. ”Snälla, kan du inte berätta min historia, varför jag finns till”. Som en påminnelse, för att jag inte skulle glömma, lämnade den kvar en doftande sträng av sommarens arom.

Den nedåtgående solen lät sina alltmer svagare strålar värma min hud en sista gång. Nattens mörker bar med sig en annan vän, kylig och distanserad. Dags att ta på sig. Tid att åka hem.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jari Riikonen med Poeter.se id #25464 innehar upphovsrätten